

Válasz

„Végre ráismerünk” címmel született egy írás, mely az 1956-os forradalmat övező irodalmi diskurzus kapcsán szerény személyemet is említi, nem túl hízelgő beállításban. A szerző, Zászlós Levente filológiai tájékozottságomat hiányolja, mondván „Elek Ottó nem tud Jókai Anna *Napok* (1972), valamint Karinthy Ferenc *Budapesti ős* (1982) című ötvenhatos, nem ellenforradalmi (!) szemléletű regényéről, de nem ismeri – s ez tanulmányának legtágabb filológiai hézaga – Szalay Károly 1985-ben, 1988-ban és 1989-ben megjelent kortörténeti trilógiáját sem.” Állítása ellen csakis tiltakozni lehet, két okból. Először is, nem olvasta el tisztességesen az én írásomat. Szó szerint idézi záró soraimat, bennük a következő tagmonddal: „születtek ugyan művek 1989 után, melyek ezt a témát választották...” *1989 után*, ám a Zászlós úr által felsorolt művek mind 1989 előtt keletkeztek, tehát már itt hibás a gondolatmenet.

Másodszor, Zászlós Levente nem említi Simonffy András *Rozsda ős* című regényét (1990), Kabdebó Tamástól a *Minden időket* (1992), Gömöri Györgytől *Az én forradalmam* címet viselő visszaemlékezést (2006), de Kovács István művét sem (*A gyermekkor tündöklése*, 1998). Ezek alapján kijelenthetném, hogy állításai csak részben igazak, és filológiai hézagok lelhetők az írásában. A feltevés ugyanis, hogy nem ismerek bizonyos, általa fontosnak tartott műveket, nem egyenlő ezen kijelentés tényszerűségével.

Mégsem teszem, mivel az írói tisztesség úgy kívánja, hogy az indulatok mellőzésével, nem bosszút lihegve folytassunk párbeszédet.

Egy utolsó megjegyzés: Szalay Károly trilógiája része az 56-os irodalomnak, bár igaz, hogy sikerében szerepe volt a „részletekben túlságosan tobzódó szekszuális (!) jeleneteknek” (Kolozsvári Grandpierre Emil). Érzésem szerint nem feltétlenül kérhető számon e regényfolyam elemzése egy olyan tanulmányon, amely javarészt a forradalom utáni néhány év irodalmi életével foglalkozik.